
[2014-17-RE](#)

CAUSA 2014-17-RE

(Doppelmayr, SA c/ CASS)

Aute del Tribunal Constitucional del 9-9-2014 relatiu al recurs d'empara 2014-17-RE

Número de registre 281-2014. Recurs d'empara

Aute del 9 de setembre del 2014

BOPA núm. 55, del 24 de setembre del 2014

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 5 de juny del 2014, per la representació processal de la societat Doppelmayr, SA, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 28 de març del 2014 i contra l'aute del 22 de maig del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets constitucionals definits a l'article 10 esmentat, que anul·li les resolucions objecte de recurs amb la finalitat que la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia pugui dictar una nova resolució conforme als principis constitucionals d'aplicació;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 8 de juliol del 2014;

Escollat l'informe de la magistrada ponent, Sra. Laurence Burgorgue-Larsen;

Antecedents

Primer

La societat Doppelmayr, SA va presentar una demanda davant la Batllia en què sol·licitava que es declarés que no havia comés cap falta inexcusable en el marc de l'accident laboral sofert l'any 2008 per un treballador en la construcció d'un telecadira a les pistes d'esquí d'Arinsal, i que, per tant, no se li imposés cap cotització suplementària a la CASS en aplicació de l'article 17 del Reglament tècnic (decisions del 13 de desembre del 2012 i del 28 de gener del 2013 de la CASS).

Segon

El 10 de setembre del 2013, la Secció Administrativa de la Batllia va dictar una sentència mitjançant la qual estimava aquesta demanda i anul·lava la decisió de la CASS pel fet que no era ajustada a Dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

Tercer

La representació processal de la CASS va formular un recurs d'apel·lació contra la decisió de la primera instància, i, el 28 de març del 2014, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència en què estimava el recurs d'apel·lació, revocava la decisió de la Batllia i, per consegüent, desestimava la demanda presentada per la societat Doppelmayr, SA i declarava que les decisions de la CASS eren ajustades a dret i als fins que legitimen l'actuació administrativa.

Quart

La representació processal de la societat Doppelmayr, SA va formular, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions contra la decisió del Tribunal Superior de Justícia per considerar que es vulneraven els seus drets a un procés degut, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i al principi de presumpció d'innocència, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Cinquè

El 22 de maig del 2014, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute mitjançant el qual desestimava aquest incident de nul·litat d'actuacions.

Sisè

El 5 de juny del 2014, la representació processal de la societat Doppelmayr, SA, va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 28 de març del 2014 i contra l'aute del 22 de maig del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Aquesta part discrepa de l'anàlisi efectuada per la Sala Administrativa de la condició jurídica de la

cotització suplementària establerta a l'article 17 del Reglament tècnic de la CASS. Segons el parer d'aquesta Sala, la cotització suplementària no té un caràcter sancionador, sinó que té la finalitat de rescabalar la CASS pels imports que ha hagut d'abonar a l'assegurat com a conseqüència d'una actuació negligent de l'empresari. Ara bé, aquesta part destaca que la cotització esmentada es calcula sobre la base de la cotització satisfeta a la CASS per l'empresari i, per tant, no té cap correspondència amb les conseqüències de l'accident laboral i les despeses mèdiques que se'n deriven. A més, convé destacar que l'import d'aquesta cotització varia segons la cotització personal de l'empresari, o sigui que no té, de cap manera, el caràcter indemnitzatori que se li vol donar.

El recurrent conclou que la natura i la condició jurídica de la cotització suplementària establerta a l'article 17 esmentat constitueix una sanció imposada a l'empresari pel fet d'una falta inexcusable i en cap cas una indemnització de les despeses sufragades. Afegeix que el procediment de reclamació en els dos casos també és diferent (incoació d'un procediment sancionador, que és aquell que s'ha seguit en aquests autes o presentació d'una reclamació directa davant la Batllia). El fet que el Tribunal Superior de Justícia consideri que *"aquesta cotització suplementària no es pot analitzar en una sanció administrativa minva les garanties atorgades a aquesta part."*

Al marge d'aquest litigi administratiu, es va desenvolupar un procediment penal en què es va concloure la manca de responsabilitat de l'empresa recurrent i que la infracció de les regles de seguretat havia estat comesa per una altra empresa que no té cap relació amb la recurrent.

Per consegüent, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia cau en una greu i evident contradicció amb la seva jurisprudència anterior, d'acord amb la qual *"les jurisdiccions repressives"* estableixen la realitat dels fets i les seves constatacions s'imposen a les autoritats públiques. En aquest sentit, recorda que per desvirtuar la presumpció d'innocència són necessaris elements probatoris de càrrec que ofereixin certesa sobre els fets imputats i que, a més, han d'estar incorporats en l'expedient sancionador. En aquesta causa s'ha reconegut la manca de responsabilitat de la societat recurrent, raó per la qual no se li pot imposar cap sanció administrativa, sense vulnerar la seva presumpció d'innocència, reconeguda a l'article 10 de la Constitució.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets constitucionals definits a l'article 10 esmentat, que anul·li les resolucions objecte de recurs amb la finalitat que la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia pugui dictar una nova resolució conforme als principis constitucionals d'aplicació.

Setè

El 8 de juliol del 2014, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què demana la inadmissió a tràmit d'aquesta causa per una manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

El Ministeri Fiscal destaca que allò que pretén la societat recurrent és la revisió de la interpretació i de l'aplicació del dret ordinari efectuades per la Sala Administrativa, especialment en relació amb la naturalesa de les disposicions establertes a l'article 17 del Reglament tècnic de la CASS i en relació amb la vinculació de les resolucions de la jurisdicció penal sobre els òrgans administratius i les altres jurisdiccions.

Afegeix que les resolucions objecte de recurs estan fonamentades de manera suficient en Dret i no es poden titllar d'arbitràries, ja que les seves valoracions són conformes a la comuna opinió dels

juristes.

Fonaments jurídics

Primer

En el marc d'un litigi laboral, una vegada desestimades les seves pretensions en apel·lació davant la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia (sentència del 28 de març del 2014) i, seguidament, en l'incident de nul·litat d'actuacions davant la mateixa Sala (aute del 22 de maig del mateix any), la societat recurrent va presentar un recurs d'empara davant aquest Tribunal en què al·lega que les resolucions esmentades vulneren els seus drets fonamentals, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, destacant, desordenadament, els drets a un procés degut i a obtenir dels tribunals una decisió fonamentada en Dret, així com el principi de presumpció d'innocència (punt 3 de les al·legacions). En realitat, la resta de les al·legacions –que no compleixen la determinació precisa de la pretensió que s'hi conté, tal com disposa l'article 36, apartat d) de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional– consisteixen a discutir la manera en què el Tribunal Superior de Justícia va examinar el fons de l'assumpte relatiu al litigi que oposava la CASS a la societat recurrent i, concretament, qüestionava la qualificació jurídica de la "*cotització suplementària*" efectuada per la jurisdicció ordinària, així com la seva apreciació sobre els vincles entre un procediment administratiu (és a dir, aquell que deriva de l'article 17 del Reglament tècnic de la CASS) i un procediment penal. La societat recurrent considera sobretot (contràriament a allò que considera el Tribunal Superior de Justícia) que el fet que cap sanció penal no hagi estat imposada als dirigents d'aquesta societat aniquila *ipso facto* la sanció administrativa derivada de l'article 17 esmentat.

Segon

Sobre la base d'una jurisprudència constant, aquest Tribunal Constitucional no pot substituir la seva apreciació a la de les jurisdiccions ordinàries: aquestes darreres són jutges de la legalitat i no la jurisdicció constitucional que s'ha de limitar a examinar els aspectes constitucionals del litigi. Per via de conseqüència, quan la motivació dels tribunals ordinaris s'impugna en el marc d'un recurs d'empara, l'única funció del Tribunal Constitucional és examinar si "*no apareix prima facie com absurda o arbitrària*" (FJ núm. 3, aute del 7 d'abril del 2014, recaigut en la causa 2014-5-RE). Ara bé, l'examen, tant de la sentència del 28 de març del 2014, com de l'aute del 22 de maig del mateix any, demostra que la Sala Administrativa no només va explicar curosament per què l'article 17 del Reglament tècnic de la CASS s'aplicava en aquest litigi (demostrant l'existència d'una "*falta inexcusable*" del patró), sinó també el motiu pel qual, d'una banda, el procediment penal i, d'altra banda, el procediment administratiu, eren distints.

Aquest Tribunal considera que, en cap moment, els desenvolupaments de la Sala Administrativa han estat marcats per raonaments absurds o arbitraris. Per consegüent, seguint l'exemple d'allò que ja s'ha afirmat en altres ocasions: "*En suma, el Tribunal Constitucional, en l'acompliment de la seva funció, no ha d'anar més enllà. No pot entrar a jutjar si l'opinió respectable del recurrent és més conforme a la legalitat que el criteri seguit pels tribunals en l'exercici de la seva jurisdicció. Aquest és un judici sobre l'aplicació de la llei ordinària, aliè a la jurisdicció constitucional.*" (FJ núm. 3, aute del 7 d'abril del 2014, recaigut en la causa 2014-5-RE).

Així doncs, s'ha d'arribar a la clara conclusió que la qüestió plantejada en aquesta empara i la

infracció denunciada manquen de manera manifesta de contingut constitucional, motiu pel qual, en virtut de l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, hem de declarar, sense més, la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara.

Per tot allò que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2014-17-RE interposat per la representació processal de la societat Doppelmayr, SA contra la sentència del 28 de març del 2014 i contra l'aute del 22 de maig del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal de la societat recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 9 de setembre del 2014.

Laurence Burgorgue-Larsen
Presidenta

Isidre Molas Batllori

Vicepresident

Pierre Subra de Bieusses
Magistrat Magistrat

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona